

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การจัดการการผลิตสับปะรดของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนผู้ปลูกสับปะรด
ภูเก็ต ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต สรุปและอภิปรายผล รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะได้
ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 ข้อมูลทั่วไปและกระบวนการผลิตสับปะรดของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน

1.1.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน พบว่า กลุ่มวิสาหกิจชุมชนตำบล
เทพกระษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต เป็นเพศชายร้อยละ 95.00 อายุเฉลี่ย 50.15 ปี ร้อยละ 50.00
จบชั้นประถมศึกษา มีประสบการณ์ในการปลูกสับปะรดเฉลี่ย 12.05 ปี มีพื้นที่ปลูกสับปะรดเป็นของ
ตนเองร้อยละ 35.00 และร้อยละ 35.00 ปลูกสับปะรดในพื้นที่ของตนเอง โดยพื้นที่ปลูกเฉลี่ย 16.30 ไร่

1.1.2 กระบวนการผลิตสับปะรดของสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชน พบว่า

- 1) สภาพพื้นที่ปลูก สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 90.00 ปลูกสับปะรด
ในพื้นที่ราบ ลักษณะดินเป็นดินร่วนปนทราย
- 2) แหล่งพันธุ์สับปะรด สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 90.00 ใช้หน่อพันธุ์
ของตนเอง และร้อยละ 15.00 ซื้อหน่อพันธุ์ในราคาหน่อละ 1 บาท
- 3) การเตรียมดิน สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 95.00 ไถตะและไถแปร
ร้อยละ 5.00 ไม่ไถตะแต่ไถแปร พบสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 5.00 ใส่ปุ๋ยเคมีรองพื้นก่อน
ปลูกด้วยปุ๋ยสูตร 46-0-0 อัตรา 50 กิโลกรัมต่อไร่
- 4) การเตรียมต้นพันธุ์ สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 100.00 เลือกใช้
ต้นพันธุ์สับปะรดที่มีน้ำหนัก 300 – 500 กรัม โดยไม่ชุบสารเคมีก่อนปลูก
- 5) การปลูก สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 100.00 เลือกใช้หน่อข้าง
โดยสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 65.00 ปลูกด้วยระยะระหว่างแถว 120 เซนติเมตร และระยะ
ระหว่างต้น 40-45 เซนติเมตร สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 75.00 ปลูกสับปะรด 3,900-4,000
ต้นต่อไร่ โดยวางต้นพันธุ์เอียง 45 องศา

6) การให้น้ำ สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 100.00 อาศัยน้ำฝน และ ร้อยละ 15.00 อาศัยน้ำฝนและให้น้ำเสริมในช่วงฤดูแล้งหรือฝนทิ้งช่วง

7) การใส่ปุ๋ย สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนใส่ปุ๋ยจำนวน 3 - 4 ครั้ง ดังนี้

การใส่ปุ๋ยก่อนบังคับการออกดอก

(1) การใส่ปุ๋ยครั้งที่ 1 สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 85.00 ใส่เมื่อ สับปะรด อายุ 1 - 2 เดือน ร้อยละ 70.00 ใส่ปุ๋ยสูตรที่มีธาตุไนโตรเจนอย่างเดียว ร้อยละ 25.00 ใส่ปุ๋ย สูตรที่มีทั้งไนโตรเจน ฟอสฟอรัส และ โพแทสเซียม อัตราปุ๋ยเฉลี่ย 116.25 กิโลกรัมต่อไร่ ด้วยวิธี หยอดปุ๋ยลงในกาบใบสับปะรด

(2) การใส่ปุ๋ยครั้งที่ 2 สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 90.00 ใส่เมื่อ สับปะรด อายุ 5 - 6 เดือน ร้อยละ 50.00 ใส่ปุ๋ยสูตรที่มีทั้งไนโตรเจน ฟอสฟอรัส และ โพแทสเซียม และอัตราร้อยละ 50.00 ใส่ปุ๋ยสูตรที่มีธาตุไนโตรเจนอย่างเดียว อัตราปุ๋ยเฉลี่ย 118.25 กิโลกรัมต่อไร่ ด้วยวิธีหยอดปุ๋ยลงในกาบใบของสับปะรด

(3) การใส่ปุ๋ยครั้งที่ 3 สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 15.00 ใส่ปุ๋ย ครั้งที่ 3 โดยสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ใส่ปุ๋ยครั้งที่ 3 เมื่อสับปะรดมี อายุ 8 เดือน ใส่ปุ๋ยสูตรที่มี ทั้งไนโตรเจน ฟอสฟอรัส และ โพแทสเซียม อัตราปุ๋ยเฉลี่ย 141.67 กิโลกรัมต่อไร่

(4) การใส่ปุ๋ยครั้งที่ 4 สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 52.94 ใส่ปุ๋ย เมื่อสับปะรดอายุ 9 เดือน และอีกร้อยละ 47.06 ใส่เมื่อสับปะรดอายุ 8 เดือน โดยสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจ ชุมชนร้อยละ 88.23 ใส่ปุ๋ยสูตรที่มีทั้งไนโตรเจน ฟอสฟอรัส และ โพแทสเซียม สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจ ชุมชนร้อยละ 11.76 ใส่ปุ๋ยสูตรที่มีโพแทสเซียมอย่างเดียว อัตราปุ๋ยเฉลี่ย 126.47 กิโลกรัมต่อไร่

8) การบังคับการออกดอก สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 100.00 ใช้ สารเนฟธาไลน์อะซิติก แอซิด และร้อยละ 25.00 ใช้สารเอทีฟอนร่วมกับสารเนฟธาไลน์อะซิติก แอซิด โดย

(1) การใช้สารเนฟธาไลน์อะซิติก แอซิด พบว่า สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ร้อยละ 85.00 ใช้สารเมื่อสับปะรดอายุ 8 - 10 เดือน ในอัตรา 5,000 เม็ดต่อไร่ (0.5 มิลลิกรัมต่อเม็ด) โดยวิธีหยอดบนยอดต้นสับปะรด

(2) การใช้สารเอทีฟอน พบว่า สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 25.00 ใช้สารหลังการใช้สารเนฟธาไลน์อะซิติก แอซิด เมื่อสับปะรดอายุ 10 เดือน โดยใช้ในอัตรา 30 ซีซี ผสมน้ำ 20 ลิตรต่อไร่ โดยพ่นลงบนยอดต้นสับปะรด

9) การป้องกันกำจัดโรค สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 100.00 ประสบ ปัญหาโรคยอดเน่าต้นเน่า ร้อยละ 73.68 พบโรคผลแกน และทั้งนี้สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 65.00 เลือกป้องกันกำจัดโรคโดยปรับปรุงการระบายน้ำภายในแปลงไม่ให้เกิดภาวะน้ำท่วมขัง

เกษตรกรร้อยละ 25.00 หลีกเลี้ยงการปลูกในช่วงฝนตกชุก และร้อยละ 25.00 เลือกลงใช้สารเคมีในการป้องกันโรค โดยใช้สารไดยูรอนในอัตราส่วน 1.5 ลิตรต่อไร่ โดยฉีดพ่นทั่วต้นสัปดาห์ละ

10) การป้องกันกำจัดแมลง สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 95.00 พบแมลง โดยพบแมลงร้อยละ 100.00 พบเพลี้ยแป้ง และเพลี้ยหอยระบาดในพื้นที่ปลูก และร้อยละ 73.68 พบเพลี้ยไฟ และไร สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 78.95 ไม่ป้องกันกำจัดแมลง ร้อยละ 21.05 ป้องกันกำจัดแมลงโดยใช้สารเคมี กล่าวคือ ร้อยละ 50.00 ใช้สารไดยูรอน อัตรา 1.5 กิโลกรัมต่อไร่ บางรายใช้คาร์แมกซ์ หรือโฟลคูมาเฟน

11) การป้องกันกำจัดศัตรู สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 100.00 พบหนุ ร้อยละ 80.00 พบกระรอก และร้อยละ 70.00 พบกระแต ระบาดในพื้นที่ปลูก สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 75.00 จัดการโดยวิธีดักจับและใช้สารสะตอมในกำจัดหนุ

12) การควบคุมวัชพืช พบว่า สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 100.00 ควบคุมวัชพืชก่อนปลูกและหลังวัชพืชงอกด้วยสารเคมีโดย

(1) การควบคุมวัชพืชก่อนปลูก เกษตรกรร้อยละ 80.00 พ่นไกลโฟเซต โดยบางรายใช้ไดยูรอนเพียงชนิดเดียว บางรายใช้ไกลโฟเซตร่วมกับกริมม็อกโซนและไดยูรอน

(2) การควบคุมวัชพืชหลังงอก เกษตรกรร้อยละ 100.00 พ่นสารไดยูรอนในอัตราเฉลี่ย 1.60 กิโลกรัมต่อไร่

13) การเก็บเกี่ยวผลผลิต สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 80.00 เก็บเกี่ยวเมื่อสัปดาห์มีอายุหลังใช้สารบังคับการออกดอก 4 เดือน หรือเมื่อสัปดาห์อายุ 12 - 14 เดือน สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ร้อยละ 85.00 จ้างแรงงานเก็บเกี่ยว โดยใช้มีดตัดที่ก้านผล เกษตรกรร้อยละ 100.00 คัดผลสัปดาห์ตามน้ำหนักก่อนจำหน่าย โดยชั่งน้ำหนักผลสัปดาห์พร้อมจุก และแยกผลสัปดาห์ตามเบอร์ โดยเกรด A น้ำหนักเฉลี่ย 1.51 กิโลกรัมต่อลูก เกรด B น้ำหนักเฉลี่ย 1.31 กิโลกรัมต่อลูก และเกรด C น้ำหนักเฉลี่ย 0.92 กิโลกรัมต่อลูก ทั้งนี้ปริมาณผลผลิตเฉลี่ย 4,301.92 กิโลกรัมต่อไร่

14) การจัดการผลผลิตสัปดาห์หลังการเก็บเกี่ยว สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนร้อยละ 95.00 จำหน่ายผลผลิตสัปดาห์ภายในแหล่งผลิต โดยเกษตรกรร้อยละ 100.00 จำหน่ายเป็นผลให้กับพ่อค้าในหมู่บ้านตามน้ำหนักหรือเกรด ซึ่งราคาจำหน่ายแต่ละเกรดแตกต่างกัน ดังนี้ สัปดาห์เกรด A ราคาเฉลี่ย 14.30 บาท สัปดาห์เกรด B ราคาเฉลี่ย 10.70 บาท และสัปดาห์เกรด C ราคาเฉลี่ย 7.40 บาท เกษตรกรมีรายได้จากการจำหน่ายสัปดาห์เฉลี่ย 40,196.88 บาทต่อไร่

15) การบันทึกข้อมูล พบว่า สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนทุกรายจดบันทึกข้อมูลต้นทุนและรายได้

16) ปัญหาการจัดการผลิตสับปะรดตามความคิดของสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ได้แก่ (1) ปัญหาดินเสื่อมโทรม เนื่องจากปลูกพืชซ้ำในพื้นที่เดิมต่อเนื่องเป็นเวลานาน (2) ปัญหาขาดแคลนหน่อพันธุ์สับปะรดในบางช่วงฤดูกาล (3) ปัญหาแรงงานไม่เพียงพอ และ (4) ปัญหาจำหน่ายสับปะรดได้ราคาต่ำ

1.1.3 การจัดการที่สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนปฏิบัติแตกต่างจากคำแนะนำทางวิชาการ ได้แก่

1) การเตรียมดิน ด้วยการไถและไถแปรอย่างละ 1 ครั้ง และไม่ใส่ปุ๋ยอินทรีย์รองพื้นก่อนปลูกสับปะรด ส่งผลให้ดินในแปลงปลูกสับปะรดมีอินทรีย์วัตถุน้อย คุณสมบัติทางกายภาพของดินไม่ดี และส่งผลต่อคุณสมบัติทางเคมีของดิน ดินปลูกจึงน่าจะมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ

2) การเตรียมหน่อพันธุ์ เลือกใช้หน่อพันธุ์ขนาดและน้ำหนักปลูกคละกัน และไม่มีการชุบสารเคมีกำจัดโรคที่ติดมากับหน่อพันธุ์สับปะรดก่อนปลูก ส่งผลให้ต้นสับปะรดมีขนาดไม่ใกล้เคียงกัน และอาจเกิดการระบาดของโรคเหี่ยวในแปลงปลูกได้

3) การให้น้ำ สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนไม่ให้น้ำในแปลงปลูกสับปะรด ส่งผลให้ผลผลิตเจริญเติบโตได้ไม่เต็มที่

4) การใส่ปุ๋ย สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนไม่ใส่ปุ๋ยอินทรีย์ในระหว่างการเตรียมดิน ให้ปุ๋ยไม่ถูกหลัก คือ ให้ปุ๋ยมากเกินไปจนความจำเป็นไม่ถูกอัตรา ไม่ถูกสูตร และไม่ถูกเวลา ส่งผลต่อการเจริญเติบโตทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพการผลิตของสับปะรด

5) การป้องกันกำจัดโรคและแมลง สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเลือกใช้วิธีการป้องกันกำจัดโรคไม่เหมาะสม โดยการใช้สารไดยูรอน เป็นสารที่มีผลต่อการควบคุมการงอกของเมล็ดพืช สารกำจัดวัชพืชประเภทนี้มีผลตกค้างค่อนข้างนาน ไม่มีผลต่อการป้องกันกำจัดโรคพืชและแมลงโดยตรง ส่งผลกระทบต่อคุณภาพดินเป็นพิษอย่างมากต่อสิ่งมีชีวิตในน้ำอาจก่อให้เกิดผลเสียระยะยาวต่อสถานะแวดล้อมในน้ำ

1.1.4 ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการจัดการการผลิตสับปะรดของสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชน กลุ่มสมาชิกวิสาหกิจชุมชนผู้ปลูกสับปะรดภูเก็ต ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ควรพัฒนาการจัดการการผลิตสับปะรด ดังนี้

1) การปรับปรุงคุณภาพและการเพิ่มผลผลิต โดยการวางแผนการผลิตให้สอดคล้องกับสภาพพื้นที่ ช่วงเวลาหรือฤดูกาลที่เหมาะสม การปรับสภาพดินที่ถูกต้องและเหมาะสม การเลือกหน่อพันธุ์ที่ปราศจากโรคและแมลง การให้น้ำในช่วงฤดูแล้งที่มีน้ำไม่เพียงพอ การเลือกวิธีการป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูพืชให้เหมาะสม การใส่ปุ๋ย และการใช้สารควบคุมการออกดอกให้ถูกประเภทและชนิดของการใช้สารเคมี ถูกอัตรา และถูกวิธีในการใช้

2) การลดต้นทุนการผลิต โดยการรวมกลุ่มเพื่อต่อรองปัจจัยการผลิต รวมกันซื้อ รวมกันขาย ทำให้เกษตรกรสามารถลดต้นทุนการผลิตได้ รวมถึงการทำ MOU ร่วมกับเจ้าของพื้นที่เพื่อเพิ่มพื้นที่ในปลูกสับปะรด ทั้งนี้จะต้องมีการประสานความร่วมมือกันระหว่างเจ้าหน้าที่เกษตรจังหวัด สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) กรมพัฒนาที่ดิน กรมส่งเสริมสหกรณ์ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ภาคเอกชน และกลุ่มสมาชิกวิสาหกิจชุมชน

3) การพัฒนาความรู้และการตลาด โดยการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการผลิตสับปะรดให้แก่สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชน การจัดทำแปลงตัวอย่างสาธิต โดยหาแปลงทดลองที่เป็นปัญหาจริงๆ นำมาแก้ไข เพื่อให้เกษตรกรได้เรียนรู้เป็นตัวอย่าง ในด้านการตลาดควรมีการจัดทำสัญลักษณ์เฉพาะกลุ่มในการจำหน่ายสินค้า รวมถึงการแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดขึ้นมาเป็นช่องทางหนึ่งในการสร้างรายได้ให้กับกลุ่มสมาชิกวิสาหกิจชุมชน

2. อภิปรายผล

2.1 ผลผลิตและรายได้จากการจัดการการผลิตสับปะรด ด้านผลผลิตรวมต่อไร่สามารถเก็บผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ได้ 4,301.92 กิโลกรัมต่อไร่ รายได้เฉลี่ย 40,196.88 บาทต่อไร่ แตกต่างจากสำราญ สระโธ และคณะ (2551) ศึกษาการพัฒนาและ ทดสอบเทคโนโลยีการเพิ่มผลผลิตสับปะรด ในเขตภาคใต้ตอนล่างจังหวัดพัทลุง พบว่า ผลผลิตรวม 6,677.8 - 11,823.2 กิโลกรัมต่อไร่ รายได้สุทธิ 49,326 - 57,119 บาทต่อไร่ สอดคล้องกับการศึกษาของ เบญจมาศ อ่อนเจริญ (2553) ศึกษาวิจัยต้นทุนและผลตอบแทนการปลูกสับปะรดแซมสวนยาง อำเภอป่าบอน จังหวัดพัทลุง พบว่า ต้นทุนทั้งหมดในการปลูกสับปะรดแซมสวนยางเฉลี่ย 14,091.05 บาทต่อไร่ รายได้จากการขายผลผลิตทั้งหมด 30,935.36 บาทต่อไร่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจำนวนต้นสับปะรดที่ปลูก ค่าแรงงาน ค่าปัจจัยการผลิต รวมถึงราคาของผลผลิตที่ขึ้นและลงไม่แน่นอน ทำให้รายได้ของสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนไม่มั่นคง จะเห็นได้ว่ากลุ่มวิสาหกิจชุมชนวางแผนการผลิตไม่สอดคล้องกับการตลาด ทำให้จำหน่ายผลผลิตได้ราคาต่ำ ซึ่งเป็นปัญหาต่อการจัดการผลผลิตสับปะรดที่เกิดขึ้นอย่างมาก และมีผลราคาผลผลิตสับปะรดโดยตรง ปัญหาดังกล่าวนี้ ปีใดสับปะรดมีราคาดี และดินฟ้าอากาศเอื้ออำนวยต่อการผลิตสับปะรด ก็จะขยายพื้นที่การเพาะปลูกมาก จึงทำให้ผลผลิตออกมามากและล้นตลาด ดังนั้น กลุ่มวิสาหกิจชุมชนต้องมีการจัดการการผลิตพืชเริ่มต้นด้วยการวางแผนการผลิต การจัดองค์การดำเนินการผลิต ควบคุมและประเมินผล สอดคล้องกับแนวคิดของ หลุยส์ ภัทรดิตร (2552)

2.2 การใส่ปุ๋ย กลุ่มวิสาหกิจชุมชนใส่ปุ๋ยส่วนใหญ่ไม่ใส่ปุ๋ยอินทรีย์พร้อมการเตรียมดิน เนื่องจากต้องการลดต้นทุนซื้อปุ๋ยอินทรีย์และต้องจ้างแรงงานใส่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรรษา

อันประยูร (2549, น. 69) ความคิดเห็นของเกษตรกรที่มีต่อการจัดการดินที่เหมาะสมสำหรับการปลูก สับปะรด กรณีศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า เกษตรกรไม่มีการใช้ปุ๋ยรองพื้น ก่อนปลูกสับปะรด ร้อยละ 56.2 เหตุผลที่ไม่ใช้เพราะไม่มีทุน ไม่มีความจำเป็นที่ต้องใช้ปุ๋ยรองพื้น และไม่มีเวลา กลุ่มวิสาหกิจชุมชน พบการใส่ปุ๋ยเคมีจำนวน 4 ครั้งต่อการผลิตสับปะรด โดยใส่ปุ๋ย สูงกว่าคำแนะนำทั้งการใส่ปุ๋ยครั้งที่ 1 อัตราปุ๋ยเฉลี่ย 116.25 กิโลกรัมต่อไร่ การใส่ปุ๋ยครั้งที่ 2 อัตรา ปุ๋ยเฉลี่ย 118.25 กิโลกรัมต่อไร่ การใส่ปุ๋ยครั้งที่ 3 อัตราปุ๋ยเฉลี่ย 141.67 กิโลกรัมต่อไร่ และการใส่ ปุ๋ยครั้งที่ 4 อัตราปุ๋ยเฉลี่ย 126.47 กิโลกรัมต่อไร่ ใส่ปุ๋ยในอัตราที่ไม่เหมาะสม ต่างจากการศึกษาของ ตำราญ สระภู และคณะ (2551) ที่แนะนำให้ใส่ปุ๋ยสูตร 15-5-20 อัตรา 20 กรัมต่อต้น จำนวน 2 ครั้ง ในกาบใบล่าง เมื่ออายุ 1 - 3 เดือน และครั้งต่อไปห่างจากครั้งแรก 2-3 เดือน เช่นเดียวกับการศึกษา ของ ไพโรจน์ สุวรรณจินดา และคณะ (2552) ศึกษาการพัฒนาเทคโนโลยีการเพิ่มประสิทธิภาพการ ผลิตสับปะรดเพื่อบริโภคผลสดภาคใต้ตอนล่าง พบว่า การใช้ปุ๋ยเคมีสูตร 15-5-20 อัตรา 20 กรัม ต่อต้น จำนวน 2 ครั้ง ในกาบใบล่างเมื่อสับปะรดอายุ 1 - 3 เดือน ครั้งต่อไปให้ห่างกัน 2-3 เดือน บังคับดอกเมื่ออายุ 12 เดือน และใส่ปุ๋ยเคมีสูตร 0-0-60 หลังบังคับดอก 3 เดือน อัตรา 10 กรัมต่อต้น กลุ่มวิสาหกิจชุมชนจำเป็นต้องมีการประเมินความอุดมสมบูรณ์ของดิน โดยการวิเคราะห์ดินเพื่อให้ ทราบถึงชนิดปุ๋ย อัตราการใส่ปุ๋ยต่อความต้องการของพืช (นิพนธ์ เขี่ยมสุภายิต, อัจฉรา จิตตลดากร, และ จวงจันทร์ ดวงพัตรา, 2539)

2.3 การป้องกันกำจัดโรคและแมลง กลุ่มวิสาหกิจชุมชนใช้สารไดยูรอนในการกำจัด โรคแมลงศัตรูพืชต่างจากการศึกษาของ ตำราญ สระภู และคณะ (2551) ศึกษาการพัฒนาและ ทดสอบเทคโนโลยีการเพิ่มผลผลิตสับปะรดในเขตภาคใต้ตอนล่าง จังหวัดพัทลุง พบว่า เกษตรกรมี การพ่นสารกำจัดวัชพืชด้วยไดยูรอน 800 กรัม ผสม โบรมาซิล 500 กรัม ผสมน้ำ 80 ลิตร 2 ครั้ง ช่วง อายุ 1 - 3 เดือน และ 4 - 6 เดือน เช่นเดียวการศึกษาของ สุภิญญา สันตะกิจ (2555) การผลิตสับปะรด ของเกษตรกรในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกสับปะรดในอำเภอ หัวหินใช้สารเคมีป้องกันกำจัดวัชพืช โดยส่วนใหญ่ใช้สารเคมีในกลุ่มยาฆ่าผสมกับสารเคมีกลุ่ม ยาคุม โดยเกษตรกรเลือกใช้โบรมาซิล และไดยูรอน ส่วนการป้องกันกำจัดโรคเน่า เกษตรกรมีการ ใช้สารเคมีป้องกันกำจัดจำพวก อาลีเอท และเมทาแลกซิล

3. ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การจัดการการผลิตสับปะรดของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนผู้ปลูกสับปะรดภูเก็ต ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ได้นำข้อเสนอแนะมาให้สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนผู้ปลูกสับปะรดนำไปพัฒนาการจัดการการผลิตสับปะรดได้ ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

3.1.1 นำผลการศึกษากิจการการจัดการการผลิตสับปะรดนำเสนอให้กับสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนผู้ปลูกสับปะรดภูเก็ตหรือเกษตรกรที่สนใจ เพื่อนำมาปรับใช้หรือเป็นแนวทางในการจัดการการผลิตสับปะรดต่อไป

3.1.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งทางภาครัฐ ภาคเอกชน และมหาวิทยาลัย อาจนำผลการศึกษาพิจารณาสนับสนุนการส่งเสริมองค์ความรู้และเทคโนโลยีในการจัดการการผลิตสับปะรดที่ทันสมัยให้กับเกษตรกร รวมถึงการสร้างกลุ่มเกษตรกรภายในพื้นที่และการสร้างเครือข่ายให้เกษตรกร ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ รวมทั้งมีการแลกเปลี่ยนปัจจัยการผลิต เป็นการพัฒนาให้เกิดความยั่งยืนต่อไป

3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

การศึกษามุ่งเน้นเฉพาะสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนผู้ผลิตสับปะรดภูเก็ต ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต โดยศึกษากระบวนการการผลิตและการจัดการการผลิตสับปะรดภูเก็ต ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษา

3.2.1 ต้นทุน ผลตอบแทน และการตลาดสับปะรดภูเก็ตของแต่ละอำเภอในจังหวัดภูเก็ต

3.2.2 เปรียบเทียบกระบวนการจัดการการผลิตสับปะรดภูเก็ตของแต่ละอำเภอในจังหวัดภูเก็ต เพื่อเปรียบเทียบผลและนำมาเป็นแนวทางปฏิบัติพัฒนาต่อไป